

תת"ע 10323/10/20 - נאאל עמירה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 10323-10-20 מדינת ישראל נ' עמירה
תיק חיצוני: 60211111046

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
נאאל עמירה	מבקש
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 1.12.2020.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 60211111046 המייחס לו עבירה של נהיגה בקלות ראש בניגוד לתקנה 62(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 בתאריך 18.10.2020.

הדיון בעניינו של הנאשם נקבע לתאריך 1.12.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה למשך 45 ימים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי סבר שהדיון בעניינו נקבע לתאריך 7.12.2020. לטענתו, ביום זה התייצב בבית המשפט ונמסר לו כי הדיון בעניינו התקיים בהיעדרו בתאריך 1.12.2020.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי המבקש לא צירף לבקשתו תצהיר לתמיכת העובדות בבקשתו ומשכך יש לדחות הבקשה.

לטענת המשיבה, המבקש זומן לבית משפט לתעבורה בירושלים לתאריך 1.12.2020 בשעה 9:00 ומשלא הגיע לדיון נשפט בהיעדרו. לטענתה, נסיבותיו של המתואר בבקשה אינן מהוות סיבה מוצדקת לאי התייצבות בהתאם לחוק.

המשיבה הוסיפה כי הענישה שהושתה על המבקש נמצאת במתחם הענישה בעבירות אלה ועל כן לא מתקיים עיוות דין בעניינו של המבקש.

דין והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ברע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל מיום 29.12.09 נקבע:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

מעיון בדו"ח הכולל מועד הזמנה לדין עולה כי מועד הדיון שנקבע בעניינו של המבקש נכתב באופן ברור .

בהתאם להלכה, שכחה של הדיון לבדה, אף אם אירעה בתום לב, אינה יכולה לעמוד לבדה כסיבה המצדיקה אי התייצבות לדין שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין המייצג אותו או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל מיום 2.10.2003, ע"פ 4448/09 קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 מקסים סדובי נ' מדינת ישראל מיום 19.12.2017).

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

במקרה שבפניי המבקש לא העלה כל טענה באשר לחשש לעיוות דין שעלול להיגרם לו.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין שייגרם למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב כסלו תשפ"א, 08 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.

